

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social

اجتماعی

فرستنده: توماج

۱۰/۱۲/۲۰

کابوس شبانه در سزام استریت، اسباب بازی "ارنی" ساخته شده در سوئیت شاپ های * چین!

پورتال وزارت صنایع و معادن میزان "مهر" ۸۳: واردات بی رویه کالاهای چینی صنایع داخلی را با رکود مواجه کرده است.

روزنامه پول ۲۹ حمل "فروردین" ۸۹: واردات انواع تایر چینی به ایران در سال گذشته ۶۱ درصد رشد داشته است.

تیترا آنلاین ۹ ثور "اردیبهشت" ۸۹: واردات چینی تولیدات ایران را به ورشکستگی تهدید می کند.

عصر ایران ۱۰ جوزا "خرداد" ۸۹: واردات بی رویه لوله های نامرغوب و بی کیفیت جداری درون چاهی نفت و گاز از چین حدود ۷۵ درصد ظرفیت تنها کارخانه لوله سازی ایران و خاورمیانه را خالی گذاشته است.

صراط نیوز ۲۲ جوزا "خرداد" ۸۹: ازدهای چینی در کمین فرش،

سفال چینی باعث بیکاری مردم دوشهر شد،

چینی ها در وارد کردن همه چیز از شیر مرغ تا جان آدمی زاد فعالیت دارند.

چینی ها تهدیدی برای صنعت چاپ،

آیه الکرسی چینی!!

کلاهخود مراسم تعزیه هم چینی شد!!

تابناک ۲۷ میزا "مهر" ۸۹: واردات ملیون ها لامپ چینی بی کیفیت

پارسینه ۹ سنبله "شهریور" ۸۹: گلایه مردم از واردات کفش چینی

واردات بی رویه کالاهای چینی صنایع داخلی را با رکود مواجه کرده است.

فکر می کنم ارائه نمونه از سال ۸۳ تا به امروز کافی باشد.

نظیر چنین جملات و بیاناتی را در سراسر جهان از جمله امریکا و اروپا می شنویم یا می خوانیم. در امریکا گفته

می شود که چین بازار جهانی را در محصولات ارزان قیمتش غوطه ور کرده است و تراز بازرگانی بین امریکا و

چین هر چهار سال یکبار به نفع چین دوبرابر می شود. همه از رشد اقتصادی، محصولات ارزان قیمت، سیل

محصولات و توان اقتصادی چین و قدرت بزرگ فردای جهان صحبت می کنند اما کسی نمی گوید این ارزانی محصول چیست. کسی از این خیل سخن پراکنان از کارگران چین این جمعیت میلیاردي که به شیوه ای ناباورانه استثمار می شود، حرفی نمی زند. همه چشم خود را بر آن می بندند زیرا در عمل با آن موافقت و در حد توان خود و اجازه قانونی و هم غیرقانونی کارگران کشورهای شان را استثمار می کنند و شیرۀ جانشان را می مکند. مگر اینطور نیست که سال های سال است که در ایران و همه کشورهای دیگر سرنوشت کارگران را به شرکت های مقاطعه کار نیروی انسانی پیوند زده اند. مگر نه اینطور است که مرتب کارگران رسمی اخراج و کارگران جدید یا همان کارگران با قرارداد موقت گاه یک ماهه به استخدام موقت در می آیند. مگر نه این طور است که در ایران از کارگران در آغاز برای تضمین چک سفید گرفته می شود. مگر نه این طور است که ماهها دستمزد کارگر داده نمی شود و الی آخر. ترجمه مطلبی که در زیر می آید تنها گوشه ای از توحش سرمایه داری را در صنعتی که شاید اصلا توجه ما را جلب نکند یعنی صنعت اسباب بازی سازی نشان می دهد گرچه با تجزیه و تحلیل تهیه کنندگان بروشور از مطلب موافق نیستیم. هم چنین در جاهائی بعضی مطالب را که برای فهم مسأله مهم نبوده حذف کرده ام و آن را با سه نقطه نشان داده ام تا از طولانی شدن مطلب خودداری شود.

فریده ثابتی ، دسمبر ۲۰۱۰

مقدمه: توسط چارلز کرناگان

چرا هرگز شانس برای ملاقات با کارگران چینی وجود نداشته است؟

در چین فصل شلوغ ساخت اسباب بازی برای هزارها کارخانه که در تمام ساعات شبانه روز کار می کنند و میلیون ها اسباب بازی را برای فصل تعطیلات سال نو که شروع آن در ایالات متحده و اروپا اواخر سپتمبر است، تولید می کنند، تقریباً در نوسان است. مثل سال قبل و سال های پیش از آن امریکائی ها ۲۱ میلیارد دلار برای خرید ۳،۶ میلیارد اسباب بازی فصل تعطیلات خرج خواهند کرد. بالاخره این که ۸۵٪ این اسباب بازی ها در چین توسط سه میلیون کارگر زن اکثراً جوان ساخته می شود که محصول کار طولانی پرنج آن ها در ۸۰۰۰ کارخانه است. تازه این ها کارخانه هائی هستند که جواز تولید برای صادرات را دارند اما در کنارشان کارگاه های بیشمار کوچکتری وجود دارند که زیر مجموعه این کارخانه ها هستند.

فقط یک لحظه به این فکر کنید. سال به سال ما دهها میلیون دلار اسباب بازی و کالاهای ورزشی ساخته شده توسط بیش از سه میلیون زن اکثراً جوان را از چین می خریم، با وجود این شانس برای ملاقات یا شنیدن چیزی از این کارگران را نداشته ایم. نه حتی یکی، نه حتی یک بار. البته برای این کار دلیل وجود دارد. شرکت ها نمی خواهند ما وضعیتی را که تحت آن اسباب بازی های شان ساخته می شود بشناسیم. شرکت هائی نظیر K'NEX Street, Sesame و دیگر شرکت ها می خواهند تا جائی که امکان دارد به دور از شرایط خشن کارخانه ها و دستمزدهای پائین کارگران، تصاویر شیرین و هوشمند برای تبلیغ اسباب بازی های شان به کار گیرند.

این گزارش در باره شرایط استثماری سوئیت شاپ هائی است که تحت نام Sesame Street, Ernie به وسیله K'NEX در کارخانه Kai Da ساخته می شود، تقریباً اولین قدمی است که به والدین و کودکانی که این اسباب بازی ها را می خرند اجازه می دهد تا مستقیماً از کارگران جوانی که در چین این اسباب بازی ها را تولید می کنند چیزهائی بشنوند.

خلاصه:

- اسباب بازی های ساخت
“Ernie” Sesame Street’s Kid Kai Da در کارخانه در شهر شنسن چین توسط ۶۰۰ کارگر زن اکثرًا جوان که بین شان ۱۰۰ دانش آموز ۱۶ ساله دبیرستانی و تعدادی کودک وجود دارد، ساخته می شوند. کودکان کار در اپریل درست در زمانی که روزنامه محلی در چین افشاء کرد که صدها نفرند اگر هزارها نباشند کودکانی که از استان سچوان به جنوب چین یعنی جائی که باید تحت شرایط کار بردگی در تولید اسباب بازی یا کارهای دیگر کار کنند، قاچاق شدند.
- قانون کار در چین، به طور سیستماتیک و گسترده در کارخانه اسباب بازی سازی Kai Da نقض می شود.
- همه کارگران به طور غیر قانونی و به صورت موقت با قرارداد سه و شش ماهه به کار گمارده می شوند. تا زمان قرارداد به پایان نرسیده کارگران نمی توانند کار را ترک کنند. اگر کسی این کار را بکند یک ماه دستمزد جرمیه می شود.
- شیفت کاری مرسوم ۱۳-۱۴-۱۵ ساعته از ساعت ۸ صبح تا ۹-۱۰-۱۱ شب و هفت روز در هفته است. کاری پرزحمت برای ماه ها بدون یک روز تعطیل. هم چنین کار اجباری ۱۹ و ۲۳ و نیم ساعته شیفت های تمام شب قبل از حمل و نقل اسباب بازی برای فرستادن به ایالات متحده یا اروپا، وجود دارد. به طور معمول کارگران ۱۰۳ ساعت در هفته در کارخانه هستند. همه ساعات اضافی کار اجباری است و از حد ۴۹ ساعت اضافه کاری هفتگی قانونی چین ۴۸۹٪ فراتر می رود.
- کارگران را به طور سیستماتیک با پرداخت نیمی از دستمزد قانونی به آنان فریب می دهند. بسیاری از کارگران ساعتی ۴۳ سنت دستمزد دریافت می کنند که ۳۱٪ از حداقل دستمزد ۶۲ سنتی در شهر شنسن پائین تر است که تازه خودش یک سطح دستمزد تأمین کننده امرار معاش نیست. کارگران برای یک کار هفتگی ۸۹ ساعته که شامل ۴۹ ساعت اضافه کاری است، ۳۶ دلار و ۵۵ سنت دستمزد دریافت می دارند. در حالی که حداقل باید ۷۷.۸۴ دلار کسب کنند. مدیریت به طور معمول کارگران فقیر را فریب می دهد و ماهانه ازین کار ۱۰۰.۰۰۰ دلار در می آورد. بعد از کسر اولی هزینه غذا و مسکن دستمزدی که کارگران می توانند به خانه ببرند به ۲۸ سنت در ساعت سقوط می کند.
- کارگران خیس عرق می شوند زمانی که برای تولید ۵۰ اسباب بازی ارنی در ساعت و تا بیش از ۶۵۰ اسباب بازی در یک شیفت ۱۳ ساعته مسابقه گذارده می شود. کارگران برای هر اسباب بازی ای که تولید می کنند کم تر از یک پنس دریافت می نمایند. کارگران باید عملیات کامل را در هر ۴ ثانیه و ۹۵۰ عملیات را در هر ساعت و ۱۲۳۵۰ گزینه را در هر شیفت ۱۳ ساعته به اتمام برسانند.
- کارگران روغن توکسید و اسپری رنگرزی و حلال ها را بدون این که حتی با ابتدائی ترین لوازم ایمنی و حفاظت کننده مجهز باشند، به کار می برند.
- کارگران از مراقبت های اولی و بیمه بهداشتی محروم هستند، با وجودی که این ها در قوانین چین اجباری است.

● هر ۸ کارگر در اتاقی با هم سهیم هستند. در تخت های دوطبقه فلزی باریک می خوابند. آن ها با ملافه ای کهنه یا تکه پلاستیکی که به تخت آویزان می کنند فضائی خصوصی برای خود می سازند. خوابگاه آن ها آب و توالت ندارد.

● کافه تریای کارگران کثیف است با زمین چرب و آلوده به موش. به عنوان صبحانه به کارگران حریره برنج داده می شود. سوپ تخم مرغ که در یک طغار کثیف است و فقط با ۳۴ تخم مرغ برای ۶۰۰ کارگر تهیه می شود. غذاهای موسوم به غذاهای گوشتی یا شامل کمی گوشت است یا اصلا گوشتی ندارد.

● یک کارگر اسباب بازی ساز از والدینی که برای خرید اسباب بازی ارنی می آیند می پرسد - " فکر کنید که ما چقدر رنج و مشقت به خاطر ساختن این اسباب بازی ها متحمل می شویم."

● K'NEX یک امتیاز کار رسمی از اسباب بازی فروشی Sesame Street است. Hasbro مالک ۴.۵٪ عملیات بین المللی K'NEX است.

● والدین و کودکان باید متقاضی باشند که سزام استریت، هازبرو و ک، نکس فوراً کارخانه اسباب سازی کای دا را تمیز کنند و قدم های موثری بردارند که تضمین نماید که بالاخره به حقوق قانونی کارگران احترام گذاشته شود. مطلقاً دلیلی وجود ندارد که چرا این کمپانی های قدرتمند اسباب بازی نمی توانند حقوق عادلانه بپردازند و با کارگران رفتاری انسانی داشته باشند. البته دلیل روشن تر از روز وجود دارد. کسب سود بیشتر و انباشت سرمایه.

● مردم امریکا در هر سال ۲۱ میلیارد دلار اسباب بازی می خرند - بیش از ۸۵٪ این اسباب بازی ها در چین ساخته می شود.

کارخانه اسباب بازی سازی Kai Da

شیانگ تاون، بائو، در ناحیه شنسن، استان گوانگدونگ چین . . .

● مالکیت کارخانه اسباب بازی سازی کای دا به گروه سرمایه گذار هانگ کانگ تعلق دارد که کمپانی را ۲۲ سال قبل در سال ۱۹۸۶ تأسیس کرد. ساختمان کارخانه جدید در پایان سال ۲۰۰۳ کامل شد.

● تقریباً ۶۰۰ کارگر دارد.

● تولیدش اغلب اسباب بازی های پلاستیکی است از قبیل ارنی و سایر اقلام سزام استریت شامل کیت های ساختمانی، اتومبیل ها، هلی کوپترها، قطار و مجموعه دهکده برای صدور به ایالات متحده و اروپا. به اساس تخمین کارگران، تولید برای K'NEX حدوداً بیش از ۸۰٪ کل تولید کارخانه را در بردارد. کارگران بخش قالب ریزی می گویند که آن ها برای هاس برو نیز تولید می کنند.

K'NEX یک امتیاز رسمی متعلق به اسباب بازی سزام استریت است.

K'NEX ادعا می کند که ۹۵٪ اقلامی را که در فروشگاه هایش ارائه می کند در ایالات متحده تولید می نماید و تنها قطعات را برای مونتاژ کردن به چین می فرستد. گرچه کارگران در کارخانه کای دا معتقدند که آن ها اسباب بازی های K'NEX را به طور کامل تولید می کنند و نه این که قطعات را به هم وصل کنند. در واقع سزام استریت سازنده اسباب بازی های کودک K'NEX اظهار می کند که قسمت های استاندارد این اسباب بازی ها ساخت ایالات متحده هستند. در حالی که اجزای خاص در چین ساخته می شوند و این که سزام استریت ارنی در چین مونتاژ می شود. K'NEX باید دقیقاً توضیح دهد که " اجزاء خاص " چه چیزهایی هستند.

ارتباط بسیار نزدیکی بین K'NEX و Hasbro وجود دارد. هسبرو مالک ۴.۵٪ عملیات بین المللی و ۱۰٪ عملیات داخلی ک. نکس است.

کارگران شرح می دهند که مدیریت در کارخانه کای دا هرج و مرج طرح می ریزد تا بیشترین نرخ بازده را داشته باشد به نحوی که کارگران تازه زمانی به کارخانه وارد می شوند که در همان لحظه کارگران قبلی کارخانه را ترک می گویند. یک کارگر وضعیت را این چنین شرح می دهد: "هر روزه کارگرانی به کارخانه وارد و کارگرانی از آن خارج می شوند. کارگران جدید می توانند بلافاصله به مدیریت معرفی و کار را شروع کنند. هرکسی می تواند بیاید و برود."

۶۰ تا ۷۰ درصد کارگران از طریق شرکت های مقاطعه کار متعدد کاریابی استخدام می شوند که قرار داد کار با مدیریت امضاء می کنند. قرارداد بین مدیریت و مقاطعه کار بسته می شود نه با کارگران. مقاطعه کاران قدرتمند بعدا با کارگران قرارداد کار معمولا شش ماهه امضاء می کنند. اکثریت کارگران کارخانه کای دا از استان سچوان می آیند که در آن شرکت های مقاطعه کار در انتقال کارگران جوان از صدها مایلی جنوب برای کار در کارخانه های اسباب بازی سازی و سایر تولیدات به استان گوانگدونگ بزرگترین نقش را بازی می کنند. تنها یک اقلیت ۳۰ تا ۳۵ درصدی کارگران به طور مستقیم توسط کارخانه استخدام می شوند اما این کارگران هم فقط به صورت قرار داد موقت استخدام می شوند. اگر کارگران دوره سه روزه کار آزمایشی را به خوبی پشت سر بگذارند، به صورت قرارداد برای سه ماه استخدام می شوند. در طی سه روز کار آزمایشی کارگران غذا و مسکن مجانی دریافت می کنند.

زمانی که کارگران قرارداد سه تا شش ماهه شان را امضاء می کنند دیگر کسی از آنان نمی تواند کار در کارخانه را ترک گوید. ترک کار ممنوع است. مهم نیست که دلیل این کار چقدر جدی است، اگر کارگری خواه زن یا مرد، کارخانه را ترک گوید به عنوان ضرر و زیان باید دستمزد یک ماه کامل را به عنوان تنبیه به کارخانه بپردازد. (کارفرما - باز هم غیرقانونی- همواره دستمزد یک ماه کارگران را پیش خود گرو نگه می دارد.) به طور غیرقانونی کارگران اجازه ندارند یک کپی قرارداد را داشته باشند. قرارداد باید به کارفرما بازگردانده شود. **کارگران اسباب بازی ساز چینی سخن می گویند.** "ارنی" متعلق به سزام استریت توسط ک.نکس در چین ساخته می شود. **کارگر شماره یک اسباب بازی ساز ارنی:**

"من در بخش هیدرولیک و پرس کار می کردم. در صبح روز ۳۱ ماه مه به نظر می رسید که کارخانه یک سفارش فوری به دست آورده است. به همه کارگران بخش ما گفته شد که در ساعت ۸ صبح بروند در بخش نهایی تولید (به هم وصل کردن یا مونتاژ) کار کنند. هیچ یک از ما قبلا در آن بخش کار نکرده بودیم، اما کارفرما به این مسأله توجهی نداشت. ما تا ساعت ۱۲ یعنی تا وقت نهار کار کردیم. از ساعت ۱ بعد از ظهر دوباره کار را از سر گرفتیم. ما بدون توقف کار می کردیم اما سرکارگر باز به ما می گفت که باید سریع تر کار کنیم. در ساعت ۵ استراحتی داشتیم اما مجبور شدیم دوباره ساعت ۶ کار را ادامه دهیم. بعد از مدتی مدیریت به ما گفت که ما باید تمام شب تا ۷ صبح فردا کار کنیم. به این طریق ما کار را ادامه دادیم. حدود ساعت سه صبح من احتیاج به توالت داشتم. از رئیس گروه خواستم که شیفتم مرا برای چند دقیقه نگهدارد. اما او گفت که سرش خیلی شلوغ است، در حالی که او فقط یللی تللی می کرد. به او گفتم که من تمام روز به دستشویی نرفته ام. او جواب داد که خودت را نگهدار. دیگر بیشتر نمی توانستم خودم را نگهدارم. بنابراین به توالت رفتم. کار تمام وقت شب واقعا طاقت فرسا بود. من به سختی خودم را ضمن کار بیدار نگه می داشتم. نمی دانم که آیا چیزهایی که من تولید کردم مشکلی داشت یا نه. همه کارگران دیگر هم وضعیت مرا داشتند. همه کوفته به نظر می رسیدند. زمانی که یک دقیقه آزاد از کار وجود داشت می خواستم چشم هایم را برای استراحت ببندم حتی اگر برای چند ثانیه باشد. به سختی می توانستم ضمن کار چشم

هایم را باز نگهدارم و خیلی خواب آلود بودم. اما خط تولید همواره در حرکت بود. اگر من متوقف می شدم، تولید انباشته می شد. بنابراین حتی برای یک ثانیه هم نمی توانستم کار را متوقف کنم. ساعت سه، چهار، پنج، شش ... زمان ثانیه به ثانیه می گذشت. این قدر آهسته! ساعت ۶ صبح آسمان شروع کرد به روشن شدن ولی ما هنوز سهمیه کارمان را تمام نکرده بودیم. بعضی از خطوط کار تولید را تمام کرده و برای استراحت رفتند. ساعت ۶:۳۰ شد اما ما هنوز ۹۰۰ قطعه تکمیل نشده داشتیم. با سرعتی که ما داشتیم می بایست تا ساعت ۹ کار کنیم تا تکمیل شوند. سرکارگر گفت که تا کار را تمام نکنیم نمی توانیم برای استراحت برویم اما ما از خستگی دیگر قادر به کار نبودیم. تازه رئیس گروه هم به ما گفت که باید سریع تر کار کنیم. یکی از دخترها گفت که من دیگر رمقی ندارم. دختری از خط تولید دیگر نه می توانست بایستد نه می توانست راه برود. سرگروه تهدیدش کرد که اگر الان محل کارت را ترک کنی من آن را به حساب غیبت بدون اجازه می نویسم و بتو پولی پرداخت نخواهد شد. تحت چنین فشاری دختر برای استراحت نرفت و مجبور شد به کار ادامه دهد. ساعت ۷ صبح شد و ما هنوز کار را تمام نکرده بودیم. همه بی حال بودند. من تقریباً در هم شکسته شده بودم. ۷:۲۸ دقیقه درحالی که هیچ رمقی نداشتیم سرکارگر به ما اجازه داد که کارگاه را ترک گوئیم. سپس من به سمت اتاقم رفتم. توی راه حس می کردم که بدنم خیلی سبک شده و تلو تلو می خوردم و نمی توانستم راه بروم. هیچگاه چنین مشتاقانه میل به خوابیدن نداشتم. وقتی به اتاقم رسیدم روی تخت افتادم و دیگر چیزی نفهمیدم. به خواب رفتم.

ساعات کار بیش از اندازه طولانی

- ۱۰۳ ساعت در هفته، کار کارگران در کارخانه
- شیفت های کاری ۱۳-۱۴-۱۵ معمول، از ۸ صبح تا ۹ یا ۱۰ یا ۱۱ شب.
- کار هفتگی هفت روزه، ماه ها کار بدون یک روز تعطیلی
- گاه کار شبانه روزی با شیفت ۲۳ و نیم ساعته
- اضافه کاری اجباری ۴۸۹٪ بالاتر از حداکثر ساعات کار در چین

معمولاً کارگران کارخانه اسباب بازی سازی مجبورند مشقت سه یا چهار ساعت اضافه کاری روزانه را با کار از ۸ صبح تا ۹ یا ۱۰ شب تحمل کنند. بخش پایانی تولید و رنگرزی به طور معمول با شیفت ۱۴ ساعته کار می کند گرچه سایر بخش ها اجازه دارند "زودتر" یعنی در ساعت ۹ شب کار را تعطیل کنند.

هیچ برنامه ریزی برای تعطیل هفتگی وجود ندارد. اگر کارگری شانس بیاورد یک روز تعطیل در ماه با حقوق دریافت خواهد کرد. وگرنه باید کارگران ماه ها بدون حتی یک روز استراحت کار کنند. وقتی که کارگران مجبور به کار کردن در شیفت شبانه روزی هستند، به آن ها اجازه داده می شود که روز بعد کار نکنند. بعضی از این شیفت ها از ۸ صبح تا ۷:۳۰ صبح روز بعد است یعنی کار ۲۳ و نیم ساعته است.

در شلوغ ترین دوره های کاری- که در حال حاضر بین ماه مه تا جون است - به طور عادی کارگران باید از ساعت ۸ صبح تا ۱۱ شب کار کنند یعنی یک شیفت ۱۵ ساعته روزانه که شامل ۵ ساعت اضافه کاری شبانه است. گزارش شده که هم چنین کارگران در ماه مه شیفت کاری ۱۸ تا ۱۹ ساعته یعنی از ۸ صبح تا ۲ یا ۳ صبح روز بعد دارند. حتی در تعطیلات آخر هفته که مفروض است که روزهای تعطیلی کارگران باشد آن ها به طور معمول تا ساعت ۱۰ شب برای کار در کارخانه نگه داشته می شوند. اما در بعضی دیگر از کارخانه ها کارگران اجازه ندارند "زودتر" از ۵ بعد از ظهر کارخانه را ترک گویند.

در حال حاضر کارخانه آنقدر مشغول است که بخش کافه تریا غذا را به صورت بسته بندی به کارخانه می فرستد به ویژه برای بخش قالب ریزی تا کارگران بتوانند وقت استراحت نهار و رفت و برگشت را برای کار کردن ذخیره کنند. به این طریق زمان استراحت و صرف غذا از یک ساعت به نیم ساعت کاهش داده می شود.

در خلال چنین دوره های شلوغ کاری، کارگران هفتگی ۱۰۳ ساعت در کارخانه هستند، در حالی که عملاً کار ۸۹ ساعت به اضافه ۴۹ ساعت اضافه کاری است که از حد قانونی کار ۴۸۹٪ فراتر می رود. از دوشنبه تا جمعه کارگران روزانه ۱۵ ساعت در کارخانه هستند در حالی که ۱۳ ساعت آن را کار می کنند. در شنبه و یکشنبه شیفت روزانه ۱۴ ساعته است یعنی از ۸ صبح تا ۱۰ شب که ۲ ساعت برای نهار و شام استراحت دارند. همه اضافه کاری ها موکدا اجباری است.

شیفت کاری عادی ۱۴ تا ۱۵ ساعته:

۸ تا ۱۲ ظهر، چهار ساعت کار، ۱۲ تا ۱ بعد از ظهر یک ساعت وقت نهار، ۱ تا ۵ بعد از ظهر چهار ساعت کار، پنج تا شش بعد از ظهر یک ساعت برای شام، شش تا ۱۰ یا ۱۱ شب چهار یا پنج ساعت اضافه کاری. حتی زمانی که کارخانه در دوره کار آهسته است کارگران ۸ ساعت در روز و هفت روز در هفته باید کار بکنند که می شود ۵۶ ساعت که شامل ۱۶ ساعت اضافه کاری است که ۹۳٪ از اضافه کاری قانونی چین فراتر می رود. طبق قانون کار چین ساعات کار ۸ ساعت در روز و ۵ روز در هفته و کلاً ۴۰ ساعت کار در هفته است. طبق قانون اضافه کاری ماهانه نمی تواند از ۳۶ ساعت بیشتر باشد.

کارگر شماره ۲ کارخانه اسباب بازی سازی ارنی از استان گانگسی: کارگر ۱۶ ساله که ۱۳ تا ۱۴ ساعت در روز و هفت روز هفته کار می کند و دستمزدش تنها ۴۳ سنت در ساعت است. دستمزدش ۳۱٪ کمتر از حداقل دستمزد قانونی ۶۲ سنت است]. . . گاهی شیفت کاری تا ۱۹ ساعته دارد که از ۸ صبح تا ۵ صبح روز بعد است. . . خسته و بی حوصله است. . . در اتاقی شلوغ سکنی دارد و برای صبحانه حریره برنج می خورد.

وی می گوید: "معلم من ما را برای کار در این جا سازمان دهی کرد. در کل ما بیش از صد نفریم. . . آن هائی که آمده اند برای تحصیل در دبیرستان تکنولوژی ثبت نام کرده اند. ما همه ۱۶ ساله یا بیشتریم.

"به ما ۳ ار.ام.ب. چینی [یا ۴۳ سنت امریکائی] در ساعت پرداخت می شود. اما معلم ما فقط ماهانه ۱۰۰ تا ۲۰۰ ار.ام.ب. را به ما می دهد [۱۴.۴۰ تا ۲۸.۸۰ دلار امریکائی] و بقیه پول را بر می دارد. آنها می گویند که به حساب شهریه مدرسه می رود. [مبلغ شهریه برای هر ترم ۱۱۰۰ تا ۱۵۰۰ ار.ام.ب. یعنی ۱۵۸.۴۰ تا ۲۱۶ دلار امریکائی است.] آن ها هم چنین ماهانه ۵۰ ار.ام.ب. [۷.۲۰ دلار] از دستمزد ما را به عنوان "هزینه مدیریت" برمی دارند.

"کار کردن در این جا برایم کسل کننده است. ساعات کار طولانی است، ۱۳ تا ۱۴ ساعت در هرروز هفته. سرکارگر می گوید که سفارشات این روزها فوری است. بنا براین باید تمام ساعات کار کنیم. شب گذشته ما تا ۵ صبح کار کردیم [یک شیفت ۱۹ ساعته]. بعد از کار کردن طولانی مدت در کارگاه، من احساس می کنم که خیلی خسته ام.

"غذا خوب نیست. هیچ روغنی در غذا نیست. صبحانه فقط حریره برنج داریم و نوعی کلوچه بخارپز. هیچ کدامشان خوشمزه نیست. به ندرت غذای گوشتی داریم. "شرایط در اتاق محل زندگی ما خیلی بد است. اکنون ما شش نفره یک اتاق داریم. ما مجبوریم در توالت حمام کنیم."

از کارگران خواسته می شود که هنگام ورود به کارخانه هم کارت بزنند و هم کارت را به رئیس گروه بدهند تا امضاء کند. اگر نماینده هائی از Sesame Street, K'NEX یا Hasbro دیدار غیر منتظره ای از کارخانه تولید اسباب بازی کای دا داشته باشند، ممکن است که قادر باشند این رکوردهای زمانی واقعی را به دست آورند. (اگر حسابرسی شرکت از قبل در جریان کار باشد، دستکاری در دستمزد کارکنان و رکورد ساعات برای مدیریت کارخانه، خیلی عادی است.)

سفرش ۳۴ میلیون اسباب بازی و سایر تولیدات از چین.

در فاصله ۷ ماه بین جون و نیمه دسمبر ۲۰۰۷ بیش از ۳۴ میلیون اسباب بازی و یا سایر تولیدات ساخت چین توسط کمپانی های امریکائی سفارش شد. هرالد تریبون بین المللی، بلومبرگ نیوز، ۲۱ دسامبر ۲۰۰۷.

آگهی پخش شده اسباب بازی "ارنی" سزام استریت در ۱۵ جولای ۲۰۰۸ - ساخت سوئیت شاپ های چینی- قوطی های کلاهک دار مخصوص کودکان "ارنی" سزام استریت، ساخت و تولید توسط K'NEX در چین؛ در ۱۵ جولای ۲۰۰۸ به بازار عرضه خواهد شد و قیمت خرده فروشی آن ۱۰.۹۹ دلار خواهد بود.

دستمزدها: کارگران به طور سیستماتیک با نصف دستمزد های قانونی، فریب داده می شوند.

- به کارگران موقت که حدود ۶۰ تا ۷۰ درصد نیروی کار را تشکیل می دهند، ساعتی ۴۳ تا ۵۰ سنت دستمزد پرداخت می شود که ۱۹ تا ۳۱٪ زیر حداقل دستمزد قانونی که ۶۲ سنت در ساعت است قرار دارد- که تازه خودش با سطح دستمزد برای امرار معاش نزدیک نیست. بعد از کسر مقادیر مربوط به اتاق محل خواب و پانسیون- که شرحش رفت- پولی که آن ها می توانند به خانه ببرند ساعتی ۲۸ تا ۳۵ سنت است.

- با شمول اضافه کاری اجباری و به طور معمول با پرداخت ۵۳٪ دستمزد قانونی به آن ها، کارگران فریب داده می شوند ، و به این طریق آن ها برای یک کار ۸۹ ساعت در هفته به جای این که به طور قانونی ۷۷.۸۴ دلار مزد بگیرند فقط ۳۶.۵۵ دلار به دست می آورند. حتی کارگرانی که به طور مستقیم توسط کارخانه استخدام شده اند نیز سرشان با ۴۹٪ دستمزدی که به آن ها تعلق می گیرد کلاه گذاشته می شود و به جای دریافت ماهانه ۷۷.۸۴ دلار فقط ۳۹.۸۸ دلار دریافت می کنند.

- مدیریت کارخانه با نپرداختن دستمزد قانونی، ماهانه ۱۰۴,۰۰۰ دلار سر این کارگران فقیر کلاه می گذارد.
- با وجود این شیفت فرساینده دائمی ۱۳ تا ۱۵ ساعته، هفت روز در هفته و زندگی در اتاق هائی با امکانات ابتدائی کارگران گزارش می کنند که تنها می توانند بین ۱۰ تا ۱۳.۲۹ دلار در هفته پس انداز کنند.
- مدیریت کارخانه به طور غیرقانونی یک ماه دستمزد این کارگران را پیش خود گرو نگه می دارد.

سر همه کارگران کلاه گذاشته می شود:

حداقل دستمزد قانونی در ناحیه بوآن شهر شنسن جائی که کارخانه اسباب بازی سازی کای دا قرار دارد ۷۵۰ ار.ام.ب. یا ۱۰۸ دلار در ماه است. و این دستمزد برای ۴۰ ساعت کار قانونی در هفته است.

حداقل دستمزد قانونی (۷۵۰ ار.ام.ب.)

۶۲ سنت در ساعت؛ ۴.۹۷ دلار برای یک روز (۸ ساعت)؛ ۲۴.۸۳ دلار در هفته (۴۰ ساعت)؛
۱۰۸.۸۰ دلار در ماه؛ ۱,۲۹۶.۰۰ دلار در سال (هر ۶.۹۴۴۴ ار.ام.ب. = ۱ دلار امریکا./وال استریت جورنال، ۲۹ ماه مه ۲۰۰۸)

کارگر شماره ۳ ارنی: اضافه کاری اجباری، هفت روز کار در هفته . . . احساس خستگی بسیار . . . می خواست کار را ترک کند اما به خاطر اندکی پس انداز نمی توانست.

"من در بخش پایانی مونتاژ کار می‌کنم. ساعت‌ها خیلی طولانی هستند و دیر می‌گذرند. هر روز من مجبور به کار کردن ۱۱ و ۱۲ ساعته هستم. الان کارخانه در دوره تولید سفارشات فوری است، به همین دلیل اضافه کاری‌ها به ویژه طولانی هستند. من نمی‌توانم خوب استراحت کنم. به همین دلیل احساس خستگی می‌کنم. من ماهانه ۹۰۰ تا ۱۱۰۰ ار.ام.ب کسب می‌کنم [۱۲۹ تا ۱۴۴ دلار آمریکا]."

[تذکره: این کارگر مجبور بود ۷۷.۶ ساعت در هفته کار کند که شامل ۳۷.۶ ساعت اضافه کاری اجباری بود و درآمدش در نهایت می‌بایستی ۶۶.۰۷ برای یک هفته و ۲۸۶.۳۰ دلار در ماه باشد. اما به او یک میانگین ماهانه ۱۳۶.۸۰ دلار پرداخت می‌شد که از نصف در آمد قانونی‌ای که به او تعلق می‌گرفت کمتر است.]

درست است که اضافه کاری در حال حاضر طولانی است. الساعه احساس خستگی می‌کنم. من دوبار استعفاء نوشته‌ام و هر دو بار رد شده است. [تذکر: اگر او بدون اجازه کار را ترک کند، کارفرما یک ماه دستمزد او را که گرو نگه داشته است به عنوان تنبیه برخورد داشت.]

"من چیزی در باره قانون کار نمی‌دانم. وقتی که به این جا آمدم، قراردادی را امضاء کردم. اما فقط یک کپی از قرار داد بود و کارخانه آن را پیش خود نگهداشت. "مخارج زندگی در شنسن خیلی بالاست. من اکنون پول چندان زیادی ندارم."

تمام اضافه کاری – که باید اجباری باشد – طبق قانون کار به ۳۶ ساعت در ماه محدود است و باید حقوق و مزایای آن پرداخت شود. اضافه کاری طی هفته باید ۱۵۰٪ یا ۹۳ سنت در ساعت پرداخت شود. به اضافه کاری در آخر هفته‌ها باید ۲۰۰٪ یا ۱.۲۴ دلار در ساعت تعلق بگیرد.

در کارخانه اسباب بازی سازی کای دا هر قانون مربوط به دستمزد به طور سیستماتیک نقض می‌شود.

قبلاً ذکر شد که ۶۰ تا ۷۰٪ کارگران بخش اسباب بازی سازی در کارخانه در استخدام شرکت‌های مختلف مقاطعه کار نیروی کار قرار دارند و توسط این شرکت‌ها به کارخانه کای دا اعزام می‌شوند. شرکت‌های مختلف مقاطعه کاری دستمزدهای مختلفی به کارگران می‌پردازند که از سه تا ۳.۲ تا ۳.۵ ار.ام.ب. یا ۴۳ تا ۴۶ تا ۵۰ سنت در ساعت متغیر است. همه این مقادیر زیر حداقل دستمزد قانونی که ۶۲ سنت است قرار دارند. با پرداخت ۱۲ تا ۱۹ سنت در ساعت یا ۱۹ تا ۳۱ درصد دستمزد قانونی به کارگران قرارداد موقت، به طور سیستماتیک سر آن‌ها کلاه گذاشته می‌شود. حتی بدتر این که مزایای اضافه کاری کارگران قرارداد موقت به طور معمول غارت می‌شود. کارگران رسمی که مستقیماً توسط کارخانه استخدام شده‌اند هم سرشان کلاه گذاشته می‌شود. کارگران رسمی حدوداً نزدیک به حداقل دستمزد قانونی را دریافت می‌کنند اما اضافه کاری هایشان کم پرداخت می‌شود. مدیریت کارخانه اضافه کاری‌ها را با نرخ بیش از ۵ ار.ام.ب. یا ۷۲ سنت در ساعت می‌پردازد. این نرخ زیر ۹۳ سنت قانونی اضافه کاری روزانه و ۱.۲۴ دلار نرخ اضافه کاری آخر هفته می‌باشد.

برای کار در یک هفته ۸۹ ساعته که در ماه‌های مه تا جون معمول است، کارگران – هم رسمی و هم موقت – باید ۷۷.۸۴ دلار به دست آورند. دستمزد حداقل قانونی برای ۴۰ ساعت کار قانونی هفتگی ۲۴.۸۳ است در حالی که برای ۲۵ ساعت اضافه کاری طی هفته کاری باید ۲۳.۲۵ دلار و برای ۲۴ ساعت اضافه کاری اجباری آخر هفته ۲۹.۷۶ دلار و در مجموع باید ۷۷.۸۴ دلار برای یک هفته و ۳۳۷.۳۱ دلار ماهانه دریافت دارند. مطمئناً این پول کلانی نیست که کارگران با یک متوسط دستمزد ۸۷ سنت در ساعت که شامل ۴۹ ساعت اضافه کار ضروری است دریافت می‌کنند.

کارگر شماره ۴ تولید اسباب بازی ارنی: از لیانشن، سچوان

استخدام کننده ها جوانان را که شامل تین ایجرها و حتی کودکان می باشند، از استان سچوان برای کار در کارخانه اسباب بازی سازی کای دا در جنوب چین با دستمزد ۴۶ سنت در ساعت می آورند.

" زمانی که ما آمدم هفت نفر بودیم. رئیس ما [پیمانکار نیروی کار] بود که ما را از شهر محل زندگی مان به اینجا آورد. ما به هرچه که او می گفت گوش می دادیم.

" من قبل از این که به این جا بیایم سال دوم دبیرستان بودم. " شهر محل زندگی ما خیلی فقیر است. کارگران بسیار زیادی توسط پیمانکاران دیگر به این جا آورده شدند. این کارخانه کارگران زیادی از منطقه ما دارد. آن ها توسط پیمانکاران مختلف به این جا آورده شدند. " نرخ ساعتی دستمزد ۳.۲ ار. ام.ب. در ساعت است [۴۶ سنت]. [تذکر: حداقل دستمزد قانونی ۶۲ سنت در ساعت است این بدین معنی است که سر این کارگر جوان نسبت به دستمزد قانونی اش ساعتی ۲۶ سنت کلاه گذاشته می شود.]

" این جا تعدادی کودک هم کار می کنند. چند روز قبل [در اواخر اپریل ۲۰۰۸] گروه آن ها این جا را ترک کرد. " کار کردن بیرون از خانه به خوبی باقی ماندن در خانه نیست اما من جایگزین دیگری ندارم. خانواده من بسیار فقیر است. وقتی من خارج از محل زندگی مان کار کنم، می توانم مقداری پول برایشان به خانه بفرستم. " کارگر دیگری (کارگر شماره ۵) در باره کودکی که در کارخانه شان کار می کرد توضیح می دهد: او حدود ۵ فوت و سه اینچ قد و حدود ۹۵ پوند وزن داشت و نحیف به نظر می آمد. "

[تذکر: دقیقاً در اپریل ۲۰۰۸ بود که یک روزنامه محلی در شهر گوانگ چو افشاء کرد که صدها، اگر نه هزارها کودک از استان سچوان به جنوب چین یعنی جایی که آن ها تحت شرایط کار بردگی در تولید اسباب بازی یا سایر طرح ها نقل و انتقال داده شدند.]

صدها - اگر نه هزار ها - کودک به عنوان برده برای کار در کارخانه های تولید اسباب بازی و پوشاک چینی فروخته شدند.

در اپریل ۲۰۰۸ در روزنامه متروپولیس جنوب در شهر گوانگسو این قصه درج شد که صدها- اگر نه هزارها- کودک از مناطق فقیر منطقه اداری استان سچوان برای کارکردن در کارخانه های تولید اسباب بازی و پوشاک جنوب چین به عنوان بردگان کاری فروخته شدند. حدود اواخر اپریل مقامات دولتی اعلام کردند که بیش از ۱۰۰ کودک را در کارخانه های شهر دونگوان باز یافتند. کودکان - ۱۳ تا ۱۵ ساله - مجبور شده بودند ۷۰ ساعت در هفته با دستمزد متوسط ۴۳ سنت در ساعت کار کنند در حالی که دستمزد حداقل قانونی در چین ۶۲ سنت در ساعت است- که تازه خودش سطح دستمزد مناسبی برای تأمین زندگی نیست. مقاطعه کاران نیروی کار در لیانگشان می باید کودکان را از مسافت بیش از ۶۰۰ مایل در جنوب یعنی جایی که آن ها به کارخانه ها فروخته شده بودند به این جا منتقل می کردند.

طبق گزارش نیویورک تایمز (اول ماه مه ۲۰۰۸، " کودکان کار کشف شده در چین " نویسنده دیوید باربوزا)، " روزنامه (متروپولیس جنوب) می گوید که مقاطعه کاران نیروی کار و آژانس های کاریابی مشغول به کار در لیانگشان اغلب کودکان جنوب را انتقال می دادند و سپس آن ها را به کارخانه ها با مزایده های مجازی در استان گواندونگ؛ یکی از بزرگترین مراکز کارخانه ای و اسکان کارگران مهاجر چین، " می فروختند. "

روزنامه نگاران می نویسند که " در برخی از کارخانه های مناطق ساحلی کودکان را به صف می کردند و بر مبنای وضعیت جسمی شان برای کار انتخاب می نمودند. " متروپولیس جنوب در گزارش خود می گوید که برخی از کودکان اگر از محل کار خود فرار می کردند، به مرگ تهدید شده بودند. "

نمونه یک قرارداد کار بین مقاطعه کار و مدیریت کارخانه در زیر ارائه می شود: " پارتی آ (کارخانه) تضمین می دهد به پارتی ب (مقاطعه کار) ، که کارگران ماهانه ۳۰۰ ساعت کار کنند. اگر پارتی آ به هر دلیلی نتواند به طور کامل ساعات کار شرط شده را استفاده کند، پول جبران کسری ساعات کار را برای پارتی ب تأمین خواهد کرد. کارخانه نباید به هیچ وجه دستمزدها یا هر پول دیگری را مستقیماً به کارگران پارتی ب بپردازد؛ هر دو طرف آ و ب باید این ترتیبات را مخفی نگه دارند تا جلوی مشکلات غیر ضروری گرفته شود. " (بولتن کارگری چین ، ۲۱ مه ۲۰۰۸)

[تذکر: این قرارداد مستلزم یک کار هفتگی حداقل ۷۰ ساعته است که شامل ۳۰ ساعت اضافه کاری هفتگی می شود که از حد قانونی کار و اضافه کاری در چین ۲۶۱ درصد بیشتر است.]

کار اجباری هفت روز در هفته و ۸۹ ساعت در هفته (۷۷.۸۴ دلار در هفته / ۳۳۷.۳۱ دلار در ماه)؛ محاسبه آن به این شکل است: قانوناً ۲۴.۸۳ دلار برای ۴۰ ساعت کار هفتگی، ۲۳.۲۵ دلار برای اضافه کاری هفتگی شامل ۵ ساعت در هفته از دوشنبه تا جمعه که می شود ۵ روز ضربدر ۵ ساعت اضافه کاری روزانه = ۲۵ ساعت در هفته سپس ضربدر ۰.۹۳ سنت برای هر ساعت اضافه کاری = ۲۳.۲۵ ، کار تمام وقت در آخر هفته شامل ۱۲ ساعت در روز که می شود ۲۴ ساعت برای دو روز شنبه و یکشنبه و سپس ضربدر ۱.۲۴ دلار برای هر ساعت کار آخر هفته = ۲۹.۷۶ دلار. با احتساب این ارقام در مجموع باید در پایان هر هفته ۷۷.۸۴ دلار و هر ماه ۳۳۷.۳۱ دلار تعلق بگیرد.

علی رغم کار تمام وقت در هر روز ماه، کارگران موقت گزارش می دهند که درآمد ماهانه شان تنها بین ۹۰۰ تا ۱۱۰۰ ار.ام.ب. یا ۱۵۸.۴۰ دلار است که از نصف مقداری که به آن ها قانوناً تعلق می گیرد، کمتر است. حتی اگر ما بالاترین دستمزد داده شده به کارگر موقت یعنی ۱۱۰۰ ار.ام.ب. را در ماه در نظر بگیریم تازه می شود ۳۶.۵۵ دلار در هفته یعنی در بهترین حالت در هر هفته سر هر کارگر موقت ۴۱.۲۹ دلار کلاه گذاشته می شود. آن ها می باید حداقل ۷۷.۸۴ دلار برای کار هفتگی ۸۹ ساعته دریافت دارند نه ۳۶.۵۵ دلاری که به آن ها پرداخت می شود. کارگران رسمی یا آن هائی که مستقیماً توسط کارخانه استخدام می شوند نسبت به کارگران قرارداد موقت وضعیت اندک بهتری دارند. کارگران رسمی گزارش می دهند که ماهانه ۱۱۰۰ تا ۱۲۰۰ ار.ام.ب. یا ۱۵۸.۴۰ تا ۱۷۲.۸۰ دلار درآمد کسب می کنند گرچه آن ها هم مجبور می شوند هر روز از ماه را اضافه کاری انجام دهند. اگر ما بالاترین مقدار دستمزد دریافتی آن ها یعنی ۱۷۲.۸۰ دلار را برای یک ماه و ۳۹.۸۸ دلار را برای یک هفته در نظر بگیریم باز هم چنین معنی می دهد که سر کارگران رسمی هم به طور هفتگی ۳۷.۹۷ دلار یا برای هر ساعت ۴۹ سنت نسبت به دستمزد قانونی شان کلاه گذاشته می شود یعنی به جای این که به آن ها مطابق قانون هفتگی ۷۷.۸۴ دلار پرداخت شود تنها ۳۹.۸۸ دلار پرداخت می شود.

غارت کارگران جوان شاغل در بخش اسباب بازی سازی مترادف است با ریخته شدن بیش از ۱۰۰.۰۰۰ دلار ماهانه به حساب مدیریت. جنایت در کارخانه اسباب بازی کای دا یعنی جائی که ۳۹۰ کارگر با قرارداد موقت کار هریک سرشان نسبت به دستمزد قانونی ۴۱.۲۹ دلار در هر هفته کلاه گذاشته می شود در حالی که ۲۱۰ کارگر رسمی این کارخانه هر کدام هفتگی ۳۷.۹۶ دلار غارت می شوند. در طول یک هفته مجموعاً کارگران قرارداد

موقت مبلغ ۱۶۱۰۳ دلار و کارگران رسمی ۷۹۷۲ دلار غارت می شوند که مجموع شان با هم می شود هفتگی ۲۴۰۷۵ دلار. بدین طریق مدیریت کارخانه با غارت کارگران فقیر ماهانه ۱۰۴۳۲۴ دلار به جیب می زند. مالک کارخانه در چین – یا هر جای دیگر – فرشته نیستند که سر کارگران کلاه بگذارند و بخواهند غیب شوند. اداره کار منطقه ئی در چین به هر دلیلی در زمینه به اجرا گذاشتن قانون کار چین بسیار اهمال کارند. اما یک عامل بحرانی دیگر در غارت کارگران عقب نشینی های ثابت کمپانی های امریکائی مثل K'NEX و Hasbro و Street Sesame است که مایل اند قیمت های پرداختی برای قراردادهای خود را بشکنند. آن ها هم در این غارت مسوولند. **دستمزدی که به خانه برده می شود تنها ۲۸ تا ۳۵ سنت است.** بعد از این که مدیریت کارخانه مبلغ ۳۶ دلار را برای محل خواب و غذا کم می کند کارگران قرارداد موقت آن چه را که عملاً می توانند به خانه ببرند همین ۲۸ تا ۳۵ سنت در ساعت است. کارگران گزارش می کنند **که در هفته تنها می توانند بین ۹.۹۷ تا ۱۳.۲۹ دلار پس انداز کنند.** علی رغم همه این فداکاری هایشان، اجبار به کار ۱۲ تا ۱۳ ساعته در روز، هفت روز هفته، اغلب تمام ماه کارکردن بدون یک روز تعطیلی، زندگی در مسکن های پرجمعیت، خواب و تغذیه نامناسب، در بهترین حالت غذای بی مزه و محدود و کم، کارگران گزارش می دهند که باز هم قادرند تنها بین ۹.۹۷ تا ۱۳.۲۹ دلار پس انداز کنند و برای خانواده هایشان بفرستند. و به خاطر داشته باشید که آن ها اغلب ۸۹ ساعت در هفته کار می کنند. کارگران شرح می دهند که مخارج متوسط ماهانه شان که شامل غذائی مختصر، لوازم آرایش، تلفن به خانواده های شان، گاهگاهی خرید لباس، مخارج پزشکی و غیره حدود ۷۹.۲۰ دلار می شود. درآمد ماهانه کارگران کارخانه اسباب بازی سازی بین ۱۵۸.۴۰ تا ۱۷۲.۸۰ دلار است، این بدین معنی است که کارگران قادرند تنها ۹.۹۷ تا ۱۳.۲۹ دلار در هفته، ۴۳.۲۰ تا ۵۷.۶۰ دلار در ماه و ۵۱۸.۴۰ تا ۶۹۱.۲۰ دلار در سال پس انداز نمایند. مدیریت به طور غیرقانونی یک ماه دستمزد آن ها را گرو نگهدارد. دستمزد کارگران همواره در بیست و پنجم ماه بعد پرداخت می شود که کاری غیرقانونی است. قانون کار چین می گوید که کارفرمایان نباید دستمزد کارگران شان را دیرتر از اولین هفته ماه بعد بپردازند. هم چنین کارگران هیچ فیش حقوقی یا چیزی که ثابت کند چگونه دستمزد شان محاسبه می شود دریافت نمی کنند.

پنجاه و نه درصد مشاغل مربوط به اسباب بازی سازی در ایالات متحده امریکا از بین رفته است. تعداد شاغلین در صنایع اسباب بازی سازی ایالات متحده از ۴۲۳۰۰ شغل در سال ۱۹۹۳ به ۱۷۴۰۰ شغل در سال ۲۰۰۵ کاهش یافته است. در یک دوره ۱۲ ساله در ایالات متحده امریکا ۲۴۹۰۰ شغل در این رشته تولیدی خط خورد که می شود ۵۹ درصد کل مشاغل این بخش.

کارگر شماره ۸ ارنی: (این جا سه نقطه ها از خود مطلب است.)

سالن غذاخوری کارخانه کثیف و غذا وحشتناک است. . . . ۶۰۰ کارگر در سوپ تخم مرغی که برای تهیه آن تنها ۳۴ عدد تخم مرغ مصرف می شود سهیم هستند. . . . موشها در سالن غذاخوری جولان می دهند.

" غذا خوب نیست. در بشقاب های غذا اثری از چربی نیست. غذا مزه ای جز شوری نمک ندارد. سالن غذاخوری با آب و گریس پوشیده شده است. وسایل پخت و پز کثیف و سیاه هستند و چربی به آن ها ماسیده است. سوپ در یک تغاز بزرگ پخته می شود. تغار هم کثیف است. تخم مرغ بسیار کمی در سوپ است. ممکن است تنها ۳۴ تخم مرغ

در کل سوپ به کار رفته باشد. اما کارگران زیادی [تخمیناً ۶۰۰ کارگر] در این غذا سهمیه هستند. برای بقیه ما سوپ تنها شبیه آب است. موشها در سالن غذا خوری به این طرف و آن طرف می دوند."

یک کارگر دیگر (شماره ۲) قبلاً ذکر کرده است که " در غذای گوشتی به ندرت گوشت دیده می شود."

[تذکر: سالن غذاخوری کارخانه در طبقه اول خوابگاه کارگران قرار دارد و در یک زمان می تواند ۵۰۰ تا ۶۰۰ کارگر را در خود جای دهد. هر وعده غذا سه نوع می تواند باشد - یک وعده غذای گوشتی نامیده شده و دو وعده غذای گیاهی. برای صبحانه به کارگران حریره برنج و یک کماج نان داده می شود. کارگران قرارداد موقت می توانند مجانی غذا بخورند در حالی که کارگران رسمی یا آن هائی که مستقیماً توسط کارخانه استخدام می شوند باید ۲۰۰ ار.ام.ب. (۲۸.۸۰ دلار) در ماه برای غذا بپردازند.

"ارنی" در خط مونتاژ - عرق ریختن برای چندرغاز پول

K'NEX ادعا می کند که ۹۵ درصد اسباب بازی هایش ساخت ایالات متحده هستند اما کارگران کارخانه کای دا در چین معتقدند که آن ها کل اسباب بازی های K'NEX را به علاوه اسباب بازی ارنی را تولید می کنند. کارگران می گویند که روند کار از بخش برش ماشینی شروع می شود یعنی جائی که پلاستیک برای کار به اندازه و شکل لازم بریده می شود [نوعی از پولی پروپیلین]. دپارتمان برش اگر همه ماشین ها درست عمل کنند و درکار باشند خیلی پرسرو صدا و تقریباً غیرقابل تحمل است.

تکه های بریده شده سپس به قسمت مونتاژ برده می شود. حدوداً ۹ خط مونتاژ در کارخانه وجود دارد- وابسته به طبیعت عملیات- در هر خط مونتاژ بین ۱۳ تا ۴۰ کارگر کار می کنند. در خط "K'NEX, Erni" ۲۰ و گاهگاهی اندکی بیشتر کارگر کار می کنند. در اپریل و مه کارگران گزارش دادند که " حتی اکنون ما خیس عرق می شویم و تابستان بسیار بدتر خواهد بود" در کارخانه تنها چند پنکه دیواری وجود دارد و بعضی از آن ها شکسته و خراب اند.

سرکارگر گروه با کارگران جوان برای این که سریع کار کنند، اوقات تلخی می کند. یک کارگر مسأله را این گونه توضیح می دهد: " وگرنه حرکت دائم خط تولید می خوابد. ما نمی توانیم اجازه بدهیم که تولیدات انباشته شوند. بنا براین باید سریع تر کار کنیم."

گاهگاهی زمانی که کارگران سازنده اسباب بازی تا دیروقت برای کار نگهداشته می شوند به آن ها یک لقمه غذای حاضری داده می شود. کارگران می گویند "این لقمه خیلی کوچک است"، فقط یک فنجان چای و دوتکه نان به اندازه کف دست. و کیفیت آن خیلی پایین است.

هر خط مونتاژ با ۲۰ یا در این حدود کارگر باید هدف تولید بین ۸۰۰ تا ۱۲۰۰ اسباب بازی ارنی را در هر ساعت تکمیل و تمام کند. کارگران ارنی را مونتاژ نمی کنند، - زیرا این یک اسباب بازی ساخته شدنی است و کودکان ایالات متحده و اروپا قطعات آن را خودشان به هم وصل می کنند - بلکه قطعات لازم را مرتب می کنند، آن ها را در جعبه قرار می دهند، آن ها را بسته بندی می کنند و سپس اسباب بازی ارنی کامل بسته بندی شده را در جعبه های بزرگ برای حمل قرار می دهند. اساساً کارگران باید در هر یک یا یک و نیم دقیقه یک اسباب بازی را تکمیل کنند. برای یک کارگر جوان قرارداد موقت با کسب درآمد ۴۳ سنت در ساعت، این کار یعنی این که به او برای هر اسباب بازی ارنی ای که تکمیل می کند بین ۷ دهم سنت تا یک پنی پرداخت خواهد شد.

[Elmo] یک کیت ساختمانی که در کارخانه اسباب بازی سازی کای دا ساخته می شود. کمیته ملی کار تخمین می زند که به طور تئوریک برای هر کیت، ۱۵ قطعه لازم است که باید به درستی مرتب شود و در کیسه پلاستیکی

گذاشته شود به اضافه دو قطعه که در دستمال کاغذی نازک پیچیده می شوند. این قطعات سپس در قوطی پلاستیکی دردار گذاشته می شوند و در پایان در جعبه کشتی برای حمل قرار می گیرند. به طور کلی روند کار شامل ۱۹ عملیات مختلف است. این بدین معنی است که یک خط مونتاژ با ۲۰ کارگر به یک هدف تولید ۸۰۰ تا ۱۲۰۰ اسباب بازی ارنی در هر ساعت اختصاص دارد، هر کارگر باید به طور متوسط هر عمل را در ۴ ثانیه، ۹۵۰ را در یک ساعت و ۱۲۳۵۰ عمل را در طول یک شیفت کاری نوعا ۱۳ ساعته تکمیل کند.

کارگر شماره ۹ ارنی از استان جیانگشی:

مراقبت های بهداشتی اولی شامل حال کارگران غیرقانونی کارخانه اسباب بازی سازی کای دا نمی شود. این کارگر پایش زخمی شد. " من از کلینیک کارخانه کمک طلبیدم. آن ها به من گفتند که معالجه ات بیش از ۳۰۰ ار.ام.ب. [۴۳.۲۰ دلار] خرج برمی دارد. جواب دادم من در حال حاضر پول ندارم. بنابراین مرا درمان نکردند. از داروخانه چند مرهم خریدم. پای مجروحم را در آب نمک غوطه ور می کنم."

[تذکر: قانون کار چین در کارخانه کای دا یعنی جائی که اسباب بازی "ارنی" ساخته می شود نقض می شود. طبق قانون مدیریت باید همه کارگران را در سیستم بیمه تأمین اجتماعی دولتی، بیمه حوادث ضمن کار، بهداشت، و پرداخت مرخصی زایمان و یک بیمه بیکاری کوچک و بازنشستگی وارد کند. مدیریت با عدم پرداخت به سیستم تأمین اجتماعی سرکارگران کلاه می گذارد و کارگران را بدون حتی مراقبت های اولی پزشکی به خود وا می گذارد - باوجود اضافه کار کردن هر روز ماه - کارگران پول کافی برای تأمین مراقبت های بهداشتی ندارند.]

طبق قرارداد کارگران در مساکن ابتدائی شرکت زندگی می کنند

کارخانه اسباب بازی سازی کای دا یک ساختمان خوابگاه شش طبقه برای کارگران دارد. رستوران در طبقه اول قرار دارد. طبقه دوم، سوم و چهارم خوابگاه کارگران مرد است و کارگران زن در طبقه پنجم و ششم سکنی دارند. هشت کارگر در یک اتاق شریک اند و در تخت های دوطبقه فلزی که به دیوار وصل شده است می خوابند. میز و صندلی یا چیز دیگری در اتاق وجود ندارد. کارگران یک تکه پلاستیک یا تکه پارچه کهنه ای را جلوی تخت خود آویزان می کنند تا یک فضای خصوصی در پشت آن برای خود ایجاد کنند. اتاق ها توالت و دستشویی ندارد. بیش از ۱۰۰ کارگر در هر طبقه به شراکت زندگی می کنند. کارگران گزارش می دهند که خوابگاه خیلی تمیز نیست. در هر طبقه یک توالت و دوش عمومی وجود دارد که در آن شش غرفه توالت و دوش وجود دارد. این دوش ها و توالت ها جدا نیستند بلکه در یک غرفه کنار هم قرار دارند. با تخمین ۱۲۰ کارگر در هر طبقه باید هر ۲۰ کارگر در یک توالت و دوش مشترک باشند.

کارگران قرارداد موقت پولی نمی پردازند، در حالی که کارگرانی که مستقیم توسط کارخانه استخدام می شوند باید ماهانه برای اجاره خوابگاه ۵۰ ار.ب. یا ۷.۲۰ دلار بپردازند.

اکثریت عظیم شرکت های اسباب بازی امریکائی و اروپائی ادعا می کنند که کدهای داوطلبانه ای را برای ارتباط و نظارت تصویب کرده اند تا ببینند آیا همه قوانین مربوط به کار در طرح هائی که به قرارداد می گذارند رعایت می شود یا نه. چنین کدهای داوطلبانه نظارتی در بهترین حالت موارد استفاده محدودی دارد اما در کارخانه کای دا کارگران هرگز چیزی در باره چنین کدی برای ایجاد رابطه که مفروض است از حقوق آن ها حمایت کند نشنیده اند.

کارگران جوان در چین "ارنی" را دوست ندارند

وقتی که از یک کارگر اسباب بازی سازی جوان سؤال کنیم وی احساس خود را به "ارنی" این گونه توضیح می دهد: "تصور کنید اگر یک کارگر مجبور به کار کردن بیش از ۱۰ ساعت در روز و روزها پشت سرهم برای یک دستمزد فقط چند صد ار.ام.ب. در ماه در رابطه با یک اسباب بازی باشد، فکر می کنید که آیا او به اسباب بازی علاقه مند خواهد بود؟ در پاسخ به سؤال این که آیا مایلید چیزی به مردم در ایالات متحده یا اروپا که می خواهند اسباب بازی "ارنی" را بخرند بگوئید؛ او می گوید: "تولیدی که در دست شماست، تولید کار پرزحمت بیش از ده ساعت، بدون توقف ماست. ما امیدواریم زمانی که شما با این اسباب بازی ها بازی می کنید، به آن عرق و اشک هائی که ما به خاطر ساختن این اسباب بازی ها پرداخت کرده ایم، هم ببندیشید."

در رابطه با قیمت "ارنی" او بلافاصله پاسخ می دهد: "همیشه می خواهم قیمت این اسباب بازی را بدانم. اغلب فکر می کردم بین ۴۰ تا ۵۰ ار.ام.ب. یا ۵.۷۶ تا ۷.۲۰ دلار باشد. اما انتظار نداشتم این قدر گران یعنی ۷۶.۳۲ ار.ام.ب. یا ۱۰.۹۹ دلار باشد. این را نمی توانم باور کنم که چیزی که ما در چند ثانیه می سازیم می تواند قیمتش برابر با دستمزد چندین روز ما باشد. آن ها چقدر سود می خواهند از قبل ما کسب کنند؟"

[در حقیقت ۱۰.۹۹ دلار خرده فروشی اسباب بازی ارنی معادل دستمزد بیش از سه روز کارگر نوعی است که ساعتی ۴۶ و نیم سنت دریافت می کند با وجود این حقیقت که کارگر ۵۰ اسباب بازی ارنی را در یک ساعت و بیش از ۶۵۰